

ГАЛИНА ТКАЧУК: ЗАГАЛОМ У ДИТИНСТВІ В МЕНЕ БУВ СПЕЦІАЛЬНИЙ ЗОШИТ АБО Й ЧОТИРИ-П'ЯТЬ – МОЯ ЛІТЕРАТУРНА МАЙСТЕРНЯ

Я народилася 27 серпня 1985 р. у місті Хмельницькому. Тут жили мої бабусі та дідусі, і зараз живе мій дід, татів тато. Виросла на Київщині в місті Боярці біля чудового соснового лісу. Я була дуже мовчазною і самозаглибленою дитиною, однак мені пощастило з доброзичливим оточенням, тому з першого класу в мене були друзі у школі. Із тих часів люблю книжки Туве Янсон, і з часом ця любов усе міцнішає.

Хоч як це дивно, із молодшої школи аж до одинадцятого класу мені найбільше подобалися уроки читання та письма (згодом – мови та літератури). Вигадувати я любила, відколи себе пам'ятаю, читати навчилася ще в садочку, а щойно опанувала письмо – почала писати свої вірші та оповідання. Пригадую, в основному це була пейзажна лірика, але приблизно у третьому класі я вперше взялася за детектив :). Загалом у дитинстві в мене був спеціальний зошит або й чотири-п'ять – моя літературна майстерня.

Із сильних читацьких вражень, які стосуються творів української літератури, прочитаних у середній школі, найперше зараз пригадується діалогія «Гуси-лебеді летять» та «Щедрий вечір» Михайла Стельмаха, оповідання «Кінь на вечірній зорі» Миколи Вінграновського, повість «Вогник далеко в степу» Григора Тютюнника. Також, пригадую, із зарубіжної літератури просто обожнювала Джеймса Фенімора Купера, зокрема його цикл романів про Шкіряну панчошу.

Також у Боярці я ходила в музичну школу, грала на флейті. Найбільше любила повільні мелодії, на випускному екзамені з музичної школи, який склала у тринадцять років, найкраще мені вдалося, здається, зіграти «Лебедя» Каміля Сен-Санса.

Із восьмого класу я навчалася у Київському ліцеї бізнесу. Хоч, звісно ж, бізнес не став моєю сродною працею, однак я дуже вдячна вчителям, які дали нам розуміння того, що таке самоорганізація й рефлексія, а також навчили оперувати поняттями. Загалом це був дуже насичений час, однак читати у старших класах для мене було дуже важливо. Пам'ятаю свої глибокі враження від творів українського та європейського модернізму. У підлітковому віці вони сприймалися дуже яскраво та гостро, особливо поезія і драма.

В одинадцятому класі я перемогла у конкурсі для молодих письменників «Гранослов». Почалася підготовка до видання першої книжки. Редагував її Віктор Максимович Кордун, якому я дуже вдячна за увагу та підтримку. У травні 2002 р. я побувала на нараді молодих літераторів у Кокте-

Галина Ткачук

белі, де познайомилася з багатьма письменниками свого покоління, названими пізніше «двотисячниками». Відтоді ми товаришуємо і тримаємося разом.

Після закінчення ліцею вступила у Національний університет «Києво-Могилянська академія» на спеціальність «історія». Провчилася на ній три чудових і дуже складних роки. А потім відрахувалася, перевступила на філологію. Отримала (точніше сказати – здобула :) диплом бакалавра (українська мова та література), а згодом – магістра (історія, теорія літератури та порів-

няльне літературознавство). Під час мого навчання в Могилянці вийшли друком дві мої перші книжки – «Біле благо» (поезія) і «Славка» (коротка проза). За час навчання в університеті пережила багато літературних кохань. Одна з любовей, яка лишилася і досі, – Київська школа поезії.

Мені дуже часто радили спробувати писати для дітей. У 2010 р. я написала свою першу дитячу повість «Вікно до собаки», і цей рукопис отримав першу премію Всеукраїнського конкурсу за найкращі твори для дітей «Золотий лелека». Наступного року ця повість вийшла книжкою.

Із лютого по серпень 2011 р. завдяки стипендії Міністра культури і національної спадщини Республіки Польща «GAUDE POLONIA» навчалася у Кракові – досліджувала польську дитячу літературу під керівництвом письменниці Беати Островіцької. Тут вийшла моя невеличка книжка поезії «Я та інші красуні» («Ja i inne pięknosci»).

Після повернення до Києва вступила в аспірантуру рідного університету з наміром досліджувати образ міста в українській дитячій прозі під керівництвом Сергія Семеновича Іванюка. Працювала заввідділом літератури в підлітковому журналі «Однокласник». За цей час вийшла друком моя збірка оповідань для дорослих «Найкращі часи» (2012) та повість для дітей «Вечірні крамниці вулиці Волоської» (2014), що отримала відзнаку «ЛітАкцент року» в номінації «Проза й поезія для дітей».

У 2016 р. вийшли друком дві мої дитячі книжки, які я зараз люблю найбільше: книжка-картинка-білінгва «Гойдалка під кленом» (художниця – Оксана Була) та збірка страшилок «Тринадцять історій у темряві» (художниця – Ірина Мамаєва), яка отримала відзнаку «Дитяча книга року Бі-Бі-Сі».

Зараз я працюю організатором дитячих читань у команді проекту «Varabooka. Простір української дитячої книжки» та викладаю в альтернативній школі. Живу на Київщині, недалеко від містечка, в якому виросла. Тепер це вже фактично частина Києва.